

Punktur e-mail krant 2002

Het derde transport

Je mag ons ondertussen toch als vrij ervaren aanmerken op het gebied van vervoeren van paarden en spullen van en naar Polen. Maar uiteindelijk is er nog geen enkel transport helemaal probleemloos verlopen. We waren al wel gewaarschuwd. Al eerder had een Nederlander (Roel)Tinkers naar Polen gebracht. Die meneer blijkt nu zo goed als onze buurman te zijn geworden. Toen we eens met Roel een gesprekje gingen voeren over Polen en paardentransport, kwamen er leuke horrorverhalen uit. En het leek allemaal zo gecompliceerd. En dat is het uiteindelijk ook. In Nederland draagt de Rijksdienst voor Vee en Vlees (RVV) er zorg voor dat dieren bij export niet meer dan uiterst noodzakelijk is, bij de grens worden opgehouden. Omdat zij dan iets maken, wat de Polen niet willen, sta je bij de grens al vast. De eerste keer zijn we uit coulance doorgelaten. De tweede keer heeft Marek ons eruit geluld, maar de derde keer was helemaal vreselijk!

En we dachten nog wel dat alles eenvoudiger zou worden; er waren nieuwe certificaten die veel eenvoudiger waren en die door Polen erkend zouden worden!

Het begon al lekker thuis in Polen. Over de eerste en tweede transport moesten we opeens 20% belasting betalen.... En we hadden, om problemen in de toekomst te vermijden, de geschatte waarde van de IJslanders aardig juist (hoog) ingeschat. Transport 3 stond al gepland, maar als we daarover ook nog geld moesten betalen, konden we beter alles meteen weer verkopen..... Dus dat transport eerst maar uitgesteld. Maaïke zou ook paarden meezenden en we gaven een nieuwe planning door. Pas nadat wij zekerheid kregen over hoe transport 3 gewaardeerd zou worden, konden we weer doorgaan met planning en uitvoering.

Bijna een maand later had Maaïke dus bloed laten tappen. Helaas ging er iets fout: De uitslag duidde erop dat een van haar veulentjes een dodelijke paardenziekte hadden die al in 50 jaar niet in Nederland voor was gekomen, en die net als Mond en Klauwzeer bestreden wordt;. De veulens waren welliswaar levendig en gezond, maar het bedrijf ging op slot. Gelukkig had Maaïke de veulens bij haar moeder in de Kiel staan, anders had ze wel een maand lang haar bedrijf Fitjar kunnen sluiten. Er moesten eerst weer monsters door het RVV genomen worden. Dit gebeurde zo scharrig dat het laboratorium niet wou instaan voor de uitslag; zij vonden de administratie onvoldoende. Dat hoorden we op maandag, terwijl we maandag weg wilden. Gelukkig werd de dierenarts van Maaïke toen heel erg boos, en hij bedong dat de uitslag zo spoedig mogelijk geleverd zou worden, zijnde dinsdags. Het hoofdkantoor van de vervoerder zag een bezwaar om op dinsdag te vertrekken.

Op zaterdag kwamen er gladheidsmeldingen; of niemand zich maar meer wilde vervoeren. Gelukkig hoorden we die niet, want met een paardentrailer waren we

verhuisspullen in de truck aan het laden..... Zondag was de gladheidsmelding meer dringend, maar gelukkig kwamen alle vangers opdagen. Het was in deze regio absoluut nog niet glad, maar wel koud en winderig. De paarden gevangen in Hoogkerk en bij Leo in Peize gezet. Daar moesten ze dan maar een dagje langer staan. De gladheid kwam uiteindelijk maandag, maar toen konden we gewoon rustig aan doen! Die dag is besteed aan het rondbellen over in hoeverre de Polen ook al wisten dat Nederland en Polen in een verdrag een nieuw certificaat hadden afgesproken. Via een mistige dame van het RVV die hierover geen uitspraak mocht doen???? en aardige mensen in steeds hogere diplomatieke echelons kregen we eerst te horen dat er natuurlijk geen problemen zouden zijn en later kregen we ook nog een telefoonnummer om te bellen als we bij de grens dan onverhoopt toch nog problemen zouden krijgen!

Paarden opgeladen dinsdagochtend en naar Maaïke. 't Was op de binnenwegen nog best glad, maar alle grote wegen waren goed berijdbaar.

Bij stal Fitjar wachtten we maar op de uitslag. Die kwam om 3 uur. Natuurlijk gewoon o.k. Toen het RVV gebeld, wanneer zij dachten te komen. Moesten ze dan komen, dan?

Het bleek dat het bedrijf formeel nog op slot zat. Zij beweerden eerst zelfs, dat het om heel Fitjar in Noord Sleen ging. Wij wisten wel beter, maar hoe maak je zoiets nu duidelijk. Gelukkig drong het ook aan de andere kant van de lijn langzamerhand door. En om een uur of 4 kon die banvloek al opgeheven worden.... We hadden in de ogen van de RVV ook nog veel meer fout gedaan en eigenlijk wilden ze daarom helemaal niet meer komen... De truckchauffeur had ondertussen al alle hoop laten varen en wilde liever weer op huis aangaan. Gelukkig wist Maaïke de goede argumenten aan te voeren, waardoor de RVV zich dan toch gedwongen voelde om mee te werken. Uiteindelijk werd er een RVV-dierenarts gezocht die ons de certificaten zou doen invullen. Hij kwam om half 5 in het donker aan en zo konden de truck met de paarden en onze spullen om 6 uur bij het veulenlandje in de Kiel weggrijden. De chauffeur van de truck vol stress, want hij moest donderdag weer op Spanje rijden! Wij maakten in sneltreinvaart de nieuwe certificaten op, zodat we voor 8 uur bij Maaïke nog even de paspoorten konden halen. In een sneltreinvaart reden we weg. Zo misten we de bocht van de T-splitsing voor het Oranjekanaal. Traag slipten we recht door.....

Het kanaal ligt daar zo'n 2 meter in de diepte en we donderden daar met een draaiende beweging de vaart in. We werden geremd door de bomen aan de kant, die ons ook behoedden voor het omslaan van de auto. De neus van de auto haakte in de bevroren wallekant en kwam als een wipneus omhoog te staan. Als in een strip kwamen we gewoon op onze bandjes in het kanaal terecht, dat volledig was dicht gevoren en de auto verbluffend goed hield.

Rillend van de zenuwen en overgeconcentreerd zijn we uit gestapt, hebben alle exportpapieren, jassen en sleutels uitgepakt en op de kant gezet, waarna Anne mij hoffelijk de kant op hielp.

Stikdonker, de oto totaal loss en geen mens in de buurt!

EN we hadden om 6.30 in de ochtend bij de Pools-Duitse grens afgesproken om

er met de benodigde papieren te zijn.....

Enfin, Anne heeft lopend hulp gehaald, want alle GSM's waren leeg of in Polen. Auto eruitgetakeld. Blaasproef gedaan, via de GSM van de politie geprobeerd of er ergens assistentie te regelen was; Neen, dan ons maar naar Maaïke laten brengen met het wrak en op de autoambulance. Daar zijn we door de verbijsterde Fitjargang weer in het zadel geholpen: wrak gestript, wij gepamperd en Bouwïne leende ons spontaan haar gloednieuwe hypermoderne Suzuki!! En toen waren we ook nog op tijd bij de Duits-Poolse grens; nou ja 5 minuten te laat, maar toch.....We bleken geen EU formulier te hebben, hadden de verkeerde labuitslagen bij ons, en ons slaapadres in Wedde leek nog op een slagveld; maar we waren aanwezig!....Al die dingen gaf de problemen ook niet; dat gaven die verdraaide splinternieuwe RVVcertificaten!!!!

De Poolse dierenarts trok een ontzettend chagarijnig gezicht en bezwoer ons dat we er deze keer heus niet mee door kwamen! Zij beval ons zelfs om terug te gaan!

Enfin; De GSM werkt bij de douanepost niet, dus eerst een min of meer werkende telefooncel opgesnord en het hulpnummer gebeld. Dat bleken aardige Nederlands sprekende Polen in Warschau te zijn. De telefoon aan Marek overhandigt. Aan de andere kant van de lijn werd beloofd er a la minute werk van te maken. Het bleek de Nederlandse ambassade te zijn die zich aangesproken voelde door het probleem. En tot 3 uur in de middag zijn ze hard voor ons aan het werk geweest! Gedurende de middag kreeg Marek er steeds meer lol in; Telkens werd hij op een hoger nivo doorgeschakeld . En toen waren we erdoor! Volgens ons is de Poolse grensdierenarts zo'n beetje door het hoofd van haar ministerie himself gebeld. Zo draaide ze bij. De RVV had de formulieren volgens de gemaakte Pools-Nederlandse afspraken niet correct ingevuld. De ambassade wilde wel garanderen dat de RVV zijn huiswerk gecorrigeerd dezelfde week bij de douane zou inleveren. Dat, plus de druk van de eigen diensten in Warschau, deed de douane-dierenarts de hand over het hart strijken. Zo'n narrow escape hadden we nog niet eerder mee gemaakt!

Marek was alleen een beetje teleurgesteld dat hij nog net niet met de Poolse president gesproken had, maar om 5 uur waren we dan eindelijk bij de quarantainestal. De paarden zagen er wonderlijk fit uit en genoten nog even van de avondlucht en hun diner met water. Onvoorstelbaar wat die aankunnen. Wij niet; de truckchauffeur was nu natuurlijk danig uit zijn hum; Morgen moest ie immers alweer naar Spanje. Enfin snel de truck schoon. Helaas gebeurde dat met nat en in de richting van de verhuisspullen. Zodat ik thuis in Debowy Gaj na het uitladen echt even moest wenen om alle ellende en de aangerichte schade.

Vanaf dan lijkt het weer beter te gaan; We hebben een eigen huisdealer voor tweede hands otoa's. Hij vertrouwde zonder mokken ons zijn eigen tweedehandsje toe, toen we hem het droevige verhaal vertelden! En dat lijkt een geweldige auto! Het EU formulier is op weg naar ons toe, En de quarantaine van de paarden is afgerond, zodat ook die groep paarden zo lekker de berg op

kunnen!
Eind goed, al goed.